

7. fejezet

Vizsgálat és ítélethozatal.

A dicsőséges betakarás természete, melyet első szüleink elveszítettek.

Az ember visszavonhatatlanul elkövette a bűnt, a Kísértő győzött. De mi lett azzal az állítással, hogy „megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint Isten, jónak és rossznak tudói”? Az sajnos valóban igaznak bizonyult, de távolról sem úgy, mint ahogyan arra Éva számított. Mert büszkeségének meggondolatlanságában nem fecsérelte az időt arra, hogy végiggondolja: az isteni tudás szükségszerűen halálos veszélyt jelent azok számára, akik sem Isten bölcsességével, sem Isten erejével nem rendelkeznek. Valóban megnyílt mindkettejük szeme; de csak arra, hogy saját magukat lássák meg – a saját szomorú, mezítelen és szégyenteljes állapotukat. Egyszerre tudatára ébredtek a hústest gonoszságának, mely törvényszegésük eszközévé lett; megzavarodtak annak fájdalomtól, hogy magas méltóságukból, melybe Isten helyezte őket, kiestek; megrémítette a hasonlóságuk a körülöttük lévő állatokhoz, sőt, hogy nincsenek is arra alkalmas állapotban, hogy bárki meglássa őket.

És ezek az érzések valószínűleg jelentősen fölerősödtek az azonnali és látható változás miatt, ami a külső megjelenésükben bekövetkezett. Ugyanis, amíg megmaradtak az engedelmisségben, az Isten által beléjük lehelt szellem teljes hatalommal és erővel rendelkezett bennük. Teljeskörű kihatása egész lényüket megvédte attól, hogy a romlás és a halál beléjük hatolhasson; ugyanakkor világossága, mely átsugárzott a neki betakarást adó testen, ragyogó fényudvart vont köréjük; úgyhogy testük közönségesebb részeit sugárzó dicsfény-lepel¹ rejtette el. Ezáltal, mint a teremtett világ uralkodói, élesen különböztek az uralmuk alá vetett összes teremtménytől.

Bűnbe esésük csak a lélek és a test szövetsége révén vált lehetővé, ami tönkretette lényükben az egyensúlyt. A legyőzött szellem olyan állapotba süllyedt, mint egy hatalmától megfosztott és szinte teljesen elnémitott rab; fénye elhalványult, lángja kihunyt. Befolyása véget ért; nem tudta többé megőrizni az emberpár testét a romlástól, sem felöltöztetni őket dicsőségbe, mint egy ruhába. Isten fenyegetése valóra vált, a halál uralma elkezdődött.

Krisztus eljövetelkor Isten fiai olyan módon lesznek nyilvánvalóvá, hogy az elveszített betakarás helyreáll bennük.

Nem nehéz bizonyítani azt sem, hogy a szellem, lélek és test tökéletes összhangjának helyreállításakor a látható dicsőség is azonnal helyreáll, és ez lesz a jele annak, hogy Isten fiai vagyunk. De bennünk sokkal erőteljesebben fog ragyogni, mint Ádámban, hiszen, amint korábban láttuk, a bűnbeesés előtti ember nem volt szellemi test. A szellemnek valóban hatalmas és erőteljes befolyása volt, de az uralkodó erő a lélek volt, ahogyan továbbra is az maradt; hiszen az első ember élő lélekké lett (1Kor 15,45). Amikor azonban Urunk visszajövele után megtörténik a feltámadás, illetve elválkozás, a testünk szellemi test lesz (1Kor 15,44): első helyen az Isten-tudatosság lesz bennünk, teljes mértékben irányítása alatt tartva a lelket és a testet; dicsőségének teljes erejét pedig minden akadály vagy gát nélkül fogja kiárasztani.

1 Hasonlítsuk össze Isten leírásával a Zsoltárok 104,2-ben: „Világosságot vettél fel ruha gyanánt” (Kecskeméthy ford.)

Ezért mondja Dániel arról az időről szólva: „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké” (Dán 12,3). Így az Úr Maga is kijelenti: „Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuk országában” (Mt 13,43).

Azután úgy János, mint Pál egyaránt azt mondja, hogy amikor odakerülünk az Úr Jézus jelenlétebe, olyanok leszünk, mint Ő; el fogja változtatni nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez². És azzal kapcsolatban sem hagy bennünket tudatlanságban, hogy milyen az Ő dicsőséges teste; hiszen a megdicsőülés hegyén megengedte a kiválasztott három tanítványnak, hogy olyannak láthassák az Emberfiát, amilyennek látni fogjuk, amikor eljön az Ő Királyságában. Ott a hegyen Szelleme, mely az Úr földi vándorútja alatt mindig korlátozott és elrejtett volt, kiszabadulhatott, és egy pillanat alatt egész Személye tündöklő fényvel kezdett sugározni; az arca úgy ragyogott, mint a nap, és a ruhája olyan fehér lett, mint a fény (Mt 17,2).

Ádám és Éva saját kezűleg próbál magának betakarást készíteni.

Az ember és felesége szégyellte magát, és sorsukra nézve ez jelentette az egyetlen reménysugarat. Ha ugyanis halottak lettek volna a bűntudattól szégyent érezni, semmiben sem különböztek volna a gonosz szellemektől; és lehetetlen lett volna megmenteni őket. Ennek az érzésnek a jelenléte azonban azt mutatta, hogy a bennük lévő Isten-tudatosság, habár le lett fojtva, nem hunyt ki teljesen. A fény elsötétült, de a kupac még füstölgött, és megmaradt rá az esély, hogy Isten Szelleme újra lángra lobbanthassa.

Megváltozott állapotától megrémülve Ádám és Éva rögtön megpróbálta mesterségesen pótolni az elveszett betakarást – ahogyan leszármazottjaik is teszik azóta folyamatosan. Mert minden egyes élőlénynek, legyen akár földi, égi vagy vízi, megvan a maga rendes betakarása, nem kívülről rátéve, hanem természetes módon, belülről fakadóan; egyedül az embernél hiányzik ez, és kénytelen művilleg pótolni, mert a bűn révén elveszítette természetes erejét arra, hogy dicsőségesen ragyogó fényöltözetet bocsásson ki maga köré. És így megérthetjük, Urunk miért részesítette előnyben a szerény kis lilium ruháját Salamon legdicsőségesebb öltözetével szemben (Mt 6,29). Mert Izrael királyának pompás ruházata idegen volt, és kívülről lett rátéve; míg a lilium szépsége belülről fakadt, és természetes növekedésének egyszerű következménye volt.

Az Úr kérdőre vonja Ádámot és Évát.

Még alig rendezgette el magán a bukott pár nyomorúságos öltözetét, amikor meghallották az Úr Isten hangját, azt a hangot, mely egészen addig a legnagyobb örömet jelentette számukra. De milyen másnak tűnt most, pedig a hangnem még változatlan volt! Rémulten menekültek a kert bokrai közé, hogy elrejtőzzenek. Hiábavaló próbálkozás! Miközben bűnt követünk el, lehet, hogy sikerül az Istennel kapcsolatos összes gondolatot számúznunk, és meggyőznünk magunkat arról, hogy azért, mert mi elfelejtettük Őt, Ő sem lát bennünket, és nem törődik velünk; de amikor ítélni jön, többé nem lehetséges ez a fajta önbecsapás; nincs menekvés, még akár késelem sem; érjen bármennyire is készületlenül, találkozunk kell Vele szemtől-szemben. Isten hívására tehát Ádámnak el kell hagynia rejtekhelyét. Rogyadozó léptekkel jön Alkotójának jelenlétebe, és kénytelen először is elismerni, hogy a szégyen miatt futott el, és hogy ez a szégyen abból fakad, hogy megszegte a neki adott egyetlen parancsot. Vallomása azonban nem őszinte, és nyomorúságos bizonyítékát adja bukott állapotának; annak, hogy egy az egyben elveszítette eredeti természetének királyi méltóságát, mert feleségét hibáztatja, sőt, még Magát Istent is felelőssé teszi: „Az asszony – mondja –, akit mellém adtál, ő adott nekem arról a fáról, azért ettem.”

2 1János 3,2; Filippi 3,21

Amikor azután az Úr Évához fordul, az ő válasza sem jobb, mint a férjéé. Nem vallja magát ugyanis bűnösnek, és nem bízza magát Isten irgalmára; hanem mindent a kígyóra hárít, mintha ő maga nem lett volna felelős semmiért.

A kígyó büntetése, és az összes állatot érintő átok.

Az Úr meghallgatja mindkét vádlottat, és türelmesen megad nekik minden lehetőséget, hogy védjék magukat; amikor azonban a kígyóhoz fordul, a magatartása megváltozik. Semmit nem kérdez a Kísértőtől, nem ad neki lehetőséget magyarázkodásra, hanem úgy bánik vele, mint aki már bűnösnek találtatott, és azonnal kimondja rá az ítéletet. Micsoda mély gondolatokat ébreszt ez a megváltozott bánásmód; milyen félelmetes korábbi lázadások kísértő árnyai lebeghetnek az azonnali és megfellebbezhetetlen ítélet háttérében!

„Mivel ezt tetted.” Nem lehet kétség az átok miértje felől; nem a véletlen, nem valamilyen természetes szerencsétlenség, hanem a mélyen beégetett bélyeg tanúsítja, mennyire taszító Isten számára az, aki bűnt hozott be az új világba. Az ítélet első része azonnali és szó szerinti módon vonatkozik a kígyóra, mely együttműködött a Sátánnal; de rendkívüli előképet is magában foglal magának a hajnal fiának (Ézs 14,12) a lealacsonyításáról is.

Az a kifejezés, hogy „átkozottabb vagy minden jószágnál” az állatvilágot érintő általános átokra látszik utalni, amelyre máshol nem történik említés. Lehet, hogy nem Ádám bűne miatt, hanem azért, mert a kígyó – aki a feje és képviselője volt a mező vadjainak –, átengedte magát a gonoszság eszközéül. És hogy az átok így kiterjedjen minden állatra, nem hihetlenebb annál, mint hogy Ádámon keresztül az egész emberi fajra átvitetett a bűn. Hogy miért így történt, nem fedi fel előttünk az Ige, ez a titok egyike azoknak a mély dolgoknak, melyeket most nem tudhatunk, de később megérthetjük, amikor Isten titka bevégzetté lesz.

Bizonyos azonban, hogy létezik valamilyen különleges kapocs, mely világunk teremtményeit összeköti, hogy rejtélyes módon, de mindegyikük viselkedése kihat a többiekre, és bizonyos mértékben felelősek is egymásért. Ez a teremtés egyik nagy törvényének tűnik, és lehet, hogy az a célja, legalábbis részben, hogy az egység megőrzésének eszköze legyen. Mindenesetre Pál, amikor ennek alkalmazásáról a gyülekezettel kapcsolatban ír, azt mondja, az a célja, hogy „ne legyen szakadás a testben” (1Kor 12,25). És mennyire örömdetes lesz a beteljesedés, amikor, épp úgy, ahogyan bűnbe születünk Ádám törvényszegése miatt, mindannyian Isten igazságosságává leszünk Krisztusban.

A kígyó eredeti külsejét teljesen megváltoztatta az átok.

A kígyóra kimondott ítélet első részéből világosan kiderül, hogy az állat eredetileg nem a hasán csúszott. Az egész testfelépítésének teljesen meg kellett tehát változnia, és valaki, akit nem befolyásol semmilyen vágy arra, hogy a Szentírás ihletettségét bizonyítani akarja, így nyilatkozik:

„Általánosan elfogadott, hogy a kígyók szervezete szélsőségesen csökevényes; a testük a gerincsigolyák ismétlődése révén nyúlt meg; a férgekhez hasonlóan a kör alakú haspajzsok révén haladnak előre, első vagy hátsó végtagok nélkül; és habár az állatvilág legutóbbi teremtményei közé tartoznak, határozott visszalépést mutatnak az élőlények sorában.”³

A „port egyél” jelentősége.

3 Kalisch: Genesis, 125. old. (M.M. Kalisch 1858-ban kiadott könyvében az Ószövetséghez fűzött történelmi és kritikai megjegyzéseket – ford.)

Az alatt, hogy „port egyél”, talán nem azt kell értenünk, hogy a kígyó egyedüli tápláléka a por lesz; hanem hogy mivel nem lesz olyan végtagja, mellyel megragadja áldozatát, kénytelen lesz közvetlenül a földről felenni, és ezáltal port is lenyel vele együtt. „Minden táplálékának poríze van” – mondja egy zsidó kommentár.

És mivel ebben a szemmel látható büntetésben a kígyó a Sátán előképe, akivel közvetlenül együttműködött, állapota megváltozására nincs remény, és ez akkor is így marad, amikor a teremtés többi része meg lesz szabadítva a romlás rabszolgasága alól. Még az ezeréves királyság alatt is port fog enni a kígyó, és lehet, hogy akkor már egyedül csak azt (Ézs 65,25). Elfajzása, és a Josafát völgyében a holttestek borzalmas látványa (Ézs 66,24) a bűn elleni figyelmeztetésként fog szolgálni a milleniumi korban.

Az ellenségeskedés a kígyó és az asszony között.

Az ítélet mindezidáig úgy tűnik, hogy a Sátánnal kapcsolatban pusztán csak előképeket tartalmaz. A következőkben azonban a kígyó háttérbe kerül, és a benne rejtőző nagy Ellenséget állítják elő az ítélethez, akinek hallania kell reményeinek meghiúsulásáról, győzelmének rövidségéről, és szörnyű és elkerülhetetlen végzetéről. Az egyik legelső prófécia néhány szava csodálatos jelentéssel bír; mert mindannak csírája megtalálható benne, ami azóta nyilvánvalóvá lett, és figyelemreméltó bizonyítékát adja annak, hogy Isten szándékai következetesek és állandók, és hogy pontosan ismeri a véget kezdettől fogva.

A Sátán belecsalta Évát a Teremtő elleni szövetségbe, de Isten föl fogja bontani ezt a társulást; a halállal kötött egyezményt el kell törölni; a pokollal kötött megállapodás nem állhat meg. „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között” – hangzott Isten mindenható ígéje az elképedt, és megszólalni is képtelen kígyóhoz. Mert nem volt nehéz a Sátánnak, hogy megfejtse, mit jelent, hogy Isten így különválasztja őket: őt kivetik, hogy elveszzen, de Évát az Úr meg fogja menteni.

Ezért Éva, aki meg lett fosztva gyönyörű otthonától, kiűzve a megátkozott és megműveletlen földre, kitéve fáradozásnak, fájdalomnak és az elmúlásnak, melynek vége a teljes rothadás, innentől tudni fogja, hogy ez a hamis barát az oka minden nyomorúságának, és ezért a legádázabb ellenségének fogja tekinteni.

Másfelől, már az a pusztá tény, hogy az asszony nem lesz többé készséges iránta, hogy támogassa őt céljaiban, elegendő volt ahhoz, hogy kiváltsa a bukott angyal haragját. Isten azonban még egy sokkal erőteljesebb indokot adott neki a gyűlöletre, amikor kijelentette, hogy a megtévesztett asszony magja fogja végleg elpusztítani azt, aki becsapta őt.

A kígyó magva.

Az ellenségeskedés ugyanis nem korlátozódik csak a kígyóra és az asszonyra, hanem ki fog terjedni mindkettejük magvára is. Kik jelentik vajon a kígyó magvát? Azok, akikben a független büszkeség szelleme nyilvánul meg, mely által atyjuk, az ördög is elbukott; azok, akik nem ismerik el a maguk reménytelen állapotát, és nem hagyják, hogy Isten Fia érdeméért megmeneküljenek; hanem vagy maguk teszik azt, amit meg kell tenni; vagy büszkén tagadják, hogy szükséges lenne tenni egyáltalán bármit is, és zúgolódnak Isten ellen – ha ugyan hisznek a létezésében –, mert nem tesz eleget azonnal minden kívánságuknak, mindenfajta utalás nélkül arra, hogy megszegték törvényét. Mert az önbecsapástól megvakulva és eszteleonné válva elhiszik a kígyó hazugságát, és magukat Istenhez hasonlónak tartván nincs bennük tisztelet iránta, és nem haboznak dacolni akaratával, ha az ő saját szívük erre indítja őket. Ilyen a kígyó magva, akiket megkülönböztet az a szellem, mely

atyjukat és közös fejedelmüket mozgatja, és végül arra lesznek ítélve, hogy együtt osztozzanak vele a tűz tavában.

Nem is tartott sokáig, hogy ez a mag megjelenjen Káin személyében, „aki – ahogy az apostol mondja – a gonosztól volt, és meggyilkolta testvérét” (1Jn 3,12). Nagyon fontos az a megjegyzés, melyet János hozzátesz ehhez: „És miért gyilkolta meg? Mivel az ő cselekedetei gonoszok voltak, a testvére cselekedetei pedig igazak.” Más szóval, az előre jelzett ellenségesség volt a gyilkosság egyedüli oka.

Urunk, földi napjaiban, mindig fölismerte a kígyó magvát a vele ellenkező bűnösökben. „Viperák fajzata! – kiált fel azokkal a szavakkal, melyeket előfutára már korábban használt – hogyan is szólhatnátok gonosz létekre jót?” (Mt 12,34). Ezekkel a szavakkal a farizeusokat világosan annak az „ősi kígyó” fajzatainak mondja, „akit ördögnek és Sátánnak neveznek, aki az egész földkerekséget megtéveszti” (Jel 12,9). És ismét felkiált: „Kígyók, viperák fajzata, hogyan menekülhetnétek meg a gyehegnára ítélestdől?” (Mt 23,33 – Vida ford.) Mert a kígyó magvaként a kígyó sorsában kell osztozniuk.

Mindkét szakaszban nyilvánvaló, hogy mire vonatkozik, de ha még bármilyen kétség fölmerülne, teljesen eloszlatná azt a harmadik kijelentés, amelyben minden képes beszédet félretéve az Úr egyszerűen azt mondja: „Ti atyátoctól, az ördögtől származtok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni” (Jn 8,44).

Az asszony magva az Úr Jézus, aki szűztől született.

Idáig nincsen nehézség; az „asszony magva” kifejezés jelentősége azonban nem azonnal nyilvánvaló. Nem jelentheti az egész emberi nemet, ahogyan azt a korábbiak mutatják. És az emberiséget nem is lehetne általában véve az asszony magjának nevezni, hanem a férfiának; de itt Isten kifejezetten az asszony magváról beszél. Mert ő vétkezett először, és ő volt a férje bűnének és a világ romlásának okozója. Ezért az ő büntetése kétszeres, de hogy ne nehezdedjen rá túl erősen a bűnösség terhe, hogy nehegy eleméssze a túlságos bánat, Isten, az Ő irgalmából őt jelölte ki az egyedüli emberi eszköznél arra, hogy a Szabadítót a világba elhozza.

Nem nehéz rájöttünk arra sem, ki ez a Szabadító; hiszen nincs senki Krisztuson kívül, akit szigorúan szó szerinti értelemben az asszony magvának lehetne nevezni. Itt tehát csodálatos példát látunk a Szentírás következetességére; hiszen ez az ősi prófécia a beteljesedése előtt négyezer évvel jelenti ki, hogy az Úr Jézusnak szűztől kell születnie. Ha [az angol] bibliafordítóink ezt megértették volna, elkerülhettek volna egy hibát; hiszen Ézsaiás jól ismert jövendölésében (Ézs 7,14), valamint ott, ahol Máté ezt idézi (Mt 1,23), úgy fordították, hogy „egy szűz”, ellentétben az eredetivel, ahol mindkét szakaszban „a szűz” szerepel. Nem értették meg a határozott névelő jelentőségét, és ezért elválták a nehézséget jelentő csomót azzal, hogy mást használtak helyette. Ézsaiás azonban nyilvánvalóan a kígyóra kimondott ítéletre utal, és arról a konkrét szűzről beszél, aki az Isten által választott emberi eszköz lesz az Ő szándékának betöltésére.

A megjövendölt ellenségeskedés a kétfajta mag között a gyülekezet és a világ közötti szüntelen harcban jelenik meg.

Így tehát Krisztus az asszony szó szerinti magva. De épp úgy, mint hogy mindazok a kígyó magvát jelentik, akik istentelenségükben szándékosan tagadják az igazságot, ugyanúgy van egy olyan mag is, mely az Urat szolgálja⁴, mely egy nemzedékben Őhöz tartozik, és egynek számíttatik Ővele.

⁴ „A mag szolgálja fogja őt; beszél az Úrról a nemzedéknek” (Zsolt 22,30 – Kecskeméthy ford.)

Krisztus és gyülekezete egy, Ő a fej, ők pedig a test; Ő és a gyülekezet együtt adják ki a titokzatos Krisztust.

És ezért látjuk ezt az ellenségeskedést, melyről Isten a gyülekezet és a világ közötti elidegenedésről és harcról szóló távoli látképben beszél. Egyik oldalon egymást váltja a gyűlöletteljes üldözés és az álnok hízelgés; másik oldalon pedig türelmes kitartást látunk és az átkokra feleletül áldást. A gyülekezetnek azonban nem csak szenvednie kell, hanem ugyanakkor folyamatosan agresszívnek is lennie, hiszen a világosság gyermekei először azok között találhatóak, akik a sötétségben lakoznak; az elveszett bárányok pedig minduntalan a farkasok közé kóborolnak, és ezeket bátran meg kell keresniük és ki kell vezetniük a veszélyből azoknak, akik maguk is hasonló veszedelemből lettek kimentve.

Miről szól a harc? A két eljövétel.

Hát nincs remény? Vajon a fájdalmas és folyton váltakozó küzdelemnek örökké kell folynia? Nem, végül véget kell érnie; sok év múltán halálos küzdelemben kell eldőlnie az asszony magva és ama régi kígyó között. Krisztusnak össze kell zúznia a kígyó fejét, halálos csapást kell rá mérnie; igaz, csak azután, hogy a kígyó az Ő sarkát megmarta, hogy fájdalmasan, de nem halálosan, létfontosságú részt nem érintve megsebesítette.

A Krisztus két eljövételével kapcsolatos összes prófécia csíráját láthatjuk itt. A sarok mardosásában felismerjük az első eljövételt, amikor Krisztusnak látszólag teljes vereséget kell szenvednie; amikor azzal szembesül, hogy az Övéi nem fogadják be Őt; amikor elviseli a kígyó magvának ellenszegülését és sértéseit; amikor nemzedéke elutasítja; és végül, amikor leteszi az életét, és rövid ideig áthalad annak uralma alatt, akinél a halál ereje van. A kígyó fejének összetaposása pedig a Krisztus második eljövételéről szóló prófécia után következik be: amikor az Úr eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, hogy elűzze az ég és a föld hamis királyát, és megkötözve a mélységbe vesse. Sőt, még ezen és az ezeréves királyság utáni lázadáson is túlra tekint: a Sátán és az őhozzá tartozók végső és örök pusztulásához a tűzzel és kénnel égő tóban.

Az a két nagy esemény, melyre Isten a kígyóhoz intézett szavaiban előreutal, szinte egyidejűnek tűnik; hiszen az egész Ószövetség is végig úgy kezeli a két eljövételt, mintha nem lenne közöttük időbeli távolság. Mert Izrael prófétái úgy látták ezeket a távoli jövőben, mint ahogyan mi távoli hegycsúcsokat szemlélünk: mindegyik messzebb van a másiktól, de arról a helyről, ahonnan legelőször meglátjuk, egymáshoz nagyon közelinek tűnnek. Ahogy azonban közeledünk hozzájuk, kiderül, hogy egyre jobban szélesedő völgy húzódik közöttük.

Isten irgalma a bukott ember iránt legelőször a kígyóra kimondott ítéletben nyilvánult meg.

Ilyen volt tehát a kígyóra kimondott átok. És itt muszáj csodálkozva megállnunk egy pillanatra, hogy hálát adjunk azért a nagy irgalomért, melyben fajunk bűnbe esett őszülei részesültek. Isten nem adhatott Ádámnak közvetlen ígéretet akkor, amikor az elítélt bűnösként a rá kiszabott ítélet kihirdetését várta. Ezért Isten szerető gondoskodásában azt tervezte el, hogy először a kígyóra mondja ki az ítéletet, és abban utal majd rá, hogy a bűnbe esett ember nem fog minden reménység nélkül ugyanabba az állapotba süllyedni, mint az, aki őt becsapta, hanem éles ellentétben kell lennie vele, míg fájdalmas harc után az asszony győzedelmes magja össze nem zúzza a lábuk alatt, és úgy a halálnak – amelytől megrettentek, de amelyen most át kell menniük –, mint a Hádésznek, a felöltöztetlen szellemek szörnyűséges helyének véget nem vet örökre. (Jel 20, 14). És ezzel ragyogó fénysugár tört be kétségbeesésükbe, erőssé téve őket az ő szomorú sorsuk meghallására.

Az asszonyra kimondott ítélet.

Miután így ítéletet hozott a Kísértő felett, az Úr következőnek az asszonyhoz fordult, aki elsőként engedett a kísértésnek. Az általános bűnért Éva meg lett ítélve a férjében, mint aki egy ővele; de amiért ő csábította a törvényszegésre, neki még egy másik átkot is hordoznia kell az egész emberi nemet érintő átkon felül. Erre utalnak a következő szavak: „Igen megnövelem *a te gyötrelmedet*”, melynek erősségét meg fogjuk látni, ha megfigyeljük, hogy utána Ádám szintén gyötrelmekre lett ítélve, és az Ige mindkét esetben ugyanazt a héber szót használja.

A férfiről kimondott ítélet.

Végül pedig az Úr kihirdeti a férfi ítéletét. Ádám arra hivatkozva keresett mentséget, hogy Éva kísértette meg, Isten pedig azzal kezdi, hogy megmutatja, pontosan ez a tény növeli vétkének förtelmességét. Ha Éva vétkezett volna a férje hatására, neki lett volna mire hivatkoznia, hiszen Isten őt alávette Ádámnak. De hogy Ádám, akinek feladata kijelölt fejként az volt, hogy vigyázzon rá, visszafogja, vezesse feleségét, és ura legyen neki, ennyire megfélemedezzen kötelességéről, hogy kövesse őt bűnös javaslatában, hogy az ő hangjának engedelmeskedjen Isten hangja helyett – ez erőteljesen súlyosbította bűnét. Az átok indoka ezért: „Mivelhogy hallgattál feleséged szavára és ettől arról a fáról, melyről megparancsoltam neked, mondván: Ne egyél arról”.

Maga az ítélet általánosságban véve nem közvetlenül (mint a kígyó esetében), hanem a környezete révén sújtja Ádámot. A föld, Ádám uralmi területe meg lett átkozva; és ebben a tényben látjuk mindazoknak az elméleteknek a cáfolatát, melyek az anyagot kezdettől fogva rossznak tartják, ami oly jellegzetesen megjelenik a névleges gyülekezet korai történelmében, és mostanában pedig újjáéled az úgynevezett spiritualisták csoportjaiban. Éva nem az anyagtól lépett a szellem felé, hanem a szellemtől az anyag felé. Ádám nem a föld miatt lett megátkozva, melyet önmagában Isten nagyon jónak mondott; hanem a föld lett megátkozva Ádám bűne miatt, mely ugyancsak a Gonosz szelleméből származott. Az ember törvényszegése miatti büntetés következtében a talaj innentől fogva viszonylag terméketlenné válik. Nem hozhat többé bőséges termést önmagától, hanem erőfeszítéssel, fáradságos munkával és verítéssel kell kisajtolni belőle még az élethez szükséges legalapvetőbb dolgokat is.

Tövis és bogáncskóró, mely mintha természetes következménye lenne a terméketlenség átkának.

De ezzel még nincs vége a bajoknak. A föld mostantól rosszat is szül a jó mellett, és tövisekben és bogáncskóróban bővelkedve akadályozza és nyújtja hosszúra művelőinek fáradságos munkáját.

Ezek a gyomnövények valószínűleg már az átok kimondása előtt is léteztek, csak nagyon más formában; és azután a kiszikkasztott föld terméketlensége miatt nem voltak már képesek a maguk rendes fejlődésében és formagazdagságában megmaradni, és így olyanná váltak, amilyenek ma ismerjük őket, csökevényeseknek, torzoknak. Balfour professzor következő szavai illusztrálják ezt:

„Ha tudományos nézőpontból vizsgáljuk meg a növényvilágot, sok bizonyítékát látjuk annak a nagy tervnek, mely alapján a mindennekfelett bölcs Teremtő munkáinak ezt a részét megformálta. Ugyanakkor számos jele van annak, amit tisztelettel, de tökéletlenségnek nevezhetünk. Így azt látjuk például, hogy minden növényben megvan az a tendencia, hogy a levelek és ágak stb. spirálisan helyezkedjenek el, de ritkán tapasztaljuk, hogy ez teljes mértékben meg tudjon valósulni a növekedés során történő számos megtorpanás és fejlődési rendellenesség miatt. Amikor az ágak akadályoztatva vannak a növekedésben, gyakran ágtövises formájában jelennek meg, ezért az ágtövist a faágban lévő tökéletlenség jelének tekinthetjük.

A teremtés növényi részére kimondott átok tehát így az ágak helyett tövises létrehozatalában nyilvánul meg; az ilyen ágtöviseknek nincs levelük, ugyanakkor sérülést tudnak okozni az

embernek. Hogy a tövissek valójában eltorzult ágak, jól látható olyan esetekben, amikor a nemesítéssel ugyanezek eltűnnek. Az ilyen esetekben valódi ágakká alakulnak. A vadalma tövises növény, a nemesített fajták pedig nem azok. Ez a változás a folyamatos nemesítés eredménye, és azt láthatjuk meg rajta keresztül, hogy mi fog történni, amikor az átok elvétetik.

A bogáncsok pedig problémát jelentenek, sérülést okoznak a gyümölcsükhöz tartozó bóbíták, a minden irányban szálló szőrök pedig kárt okoznak az ember mezőgazdasági tevékenységének. Érdekes megjegyezni, hogy ez a szőrbóbita (pappus) nem más, mint a csészelevelek (kalyx) eltorzult fejlődésű állapota, mely nem úgy fejlődött, mint átlagos esetekben, hanem szőrökké alakult. Itt változást látunk a csészelevélben, amelytől a bogáncs problémává és munka forrásává válik az ember számára. Ha a csészelevél máshogyan fejlődött volna, lehet, hogy nem lenne a bogáncsok jelenlétének káros következménye a földeken.

Most csak gyorsan elmondtam, ami hirtelen eszembe jutott a tövisekkel és bogáncskóróval kapcsolatos átokról, és megkíséreltem megmutatni, hogy a tüskék és szőrök a növények elkorcsosult, és úgymond tökéletlen részei. A növények nem fejlődnek ki a teljes tökéletességre úgy, mint ahogyan az Édenben viszont valószínűleg igen, és úgy, mint ahogyan történni fog, amikor az átok elvétetik.”

Igen alkalmasak tehát a tövisek és a bogáncsok arra, hogy az embert az átokra emlékeztessék. És eredetüket szem előtt tartva megláthatjuk, milyen mély jelentősége van annak a borzalmas jelenetnek, amikor Urunkat tövisekkel koronázzák meg, hogy még ellenségei által is kinyilváníttassák, hogy Ő az, aki az átkot hordozza: amikor vérző homlokán viseli azt, ami létét annak a bűnnek köszönheti, és azt jelképezi, amiért Urunk a büntetést elszenvadni jött.

Az embernek vissza kell tértie a porba, melyből vétetett.

Végül pedig, az ember nem ehetté többé a Paradicsom gyümölcseiből, hanem innentől fogva röpke életének betevőjét a mező kenyérgabonáiból kell megszereznie, míg maga is alá nem süllyed a porba, melyből élelmét megszerezte; mert por ő, és ismét porrá kell lennie.

Hogy elhalványult a Sátán által lefestett istentelen látkép e rettenetes szavak hallatára, melyek mélyen lesüllyedtek az ember szíve mélyére, és mindig feljönnek a felszínre, valahányszor Istenének jelenlétében találja magát, vagy amikor megalázzák és reményei elvesznek! „Immár merészkedtem szólni az én Uramnak – mondja Ábrahám –, noha por és hamu vagyok” (1Móz 18,27).

Kétségtelenül innen származik a földre borulás szokása, és az az érzés, melynek nyomán port szór az ember a fejére a keserves szenvedés idején, a megtört büszkeség és annak jeleként, hogy az ember alázattal elismeri a Teremtő szavainak igazságát. Így Jeremiás azt mondja arról az emberről, aki igát hord fiatalságában, hogy „porba teszi száját, talán így van még reménység” (Jsir 3,29). A porba való szó szerinti visszatéréssel kapcsolatban Jób gyászolva beszél reménységéről: „Az világot reteszeihez szállanak le, ha egyaránt porban lesz nyugalom” (Jób 17,16, IMIT ford.). És ismét beszél a jómódúakról és a nyomorgókról: „Egyformán a porban fekszenek, és férgek lepik el őket” (Jób 21,26).

De ugyanúgy, mint hogy a porba szállunk le a halálkor, a porból fogunk felkelni a feltámadáskor. „Megelevenednek halottaid és holttesteim fölkelnek: serkenjete föl és énekeljete, akik a porban lakotok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!” – hirdeti Ézsaiás csodálatosan az Ézs 26,19-ben. És Dániel is azt mondja, hogy az első feltámadáskor „sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felserkennek” (Dán 12,2). Tehát még a por is reményteljes nyugvóhelyet jelent Isten népének.

Az éjszaka kezdete.

Ki lett hát mondva az ítélet. A kígyó számára az ítélet örökre szól; az ember és az asszony viszont rangvesztésre és gyötremre lett ítélve, de nem örökre. Isten ekkor mintha eltávozott volna, a kígyó valószínűleg elsiklott onnan, Ádám és Éva pedig ott maradt egyedül, mint azok, akik éppen egy békés álomból riadnak föl arra, hogy mindenféle nyomorúság és félelem nehezedik rájuk.

Körülöttük minden változni kezdett, legalábbis a kert területén túl. A föld tántorgott az átok első csapása alatt; virágai fakulni kezdtek, gyümölcssei megfonnyadtak, növénytakarójának korábbi gazdagságát nem tudta többé ellátni a terméketlenné vált talaj és az áporodottá váló levegő; a közelükbe kerülő állatok többé nem adták tiszteletüket kijelölt uruknak, hanem szemükben kegyetlen vadság kezdett tükröződni. Sőt, még a nap is – ahogyan következtethetünk rá a korábban idézett Ézsaiás-szakaszból (Ézs 30,26) – valószínűleg fényének hatodát-hetedét elveszítette; hogy, habár sugarai bizonyára ugyanolyan fényesek voltak, mint amilyenek mi ismerjük, a kétségbeesett pár azt érezhette, hogy a halál árnyéka vetül egyre betegbé váló világukra.

A szó szerinti és szellemi sötétség, melyről az Ige oly gyakran beszél, beállt – az a rettegéssel teli időszak, mely alatt a gonoszság fejedelmei és hatalmasságai uralják a világot; az a sűrű sötétség, melyet csak az a homályban itt-ott elhelyezett néhány fényforrás világít meg, kiknek szellemét a Szent Szellem lángra lobbantotta, hogy az Úr lámpásaivá lehessenek; a sötétségnek és rettenetnek az az éjszakája, mely során tart a sírás, míg a hajnallal együtt vissza nem tér az öröm; az az éjszaka, mellyel kapcsolatban Pál azzal a bizonyossággal buzdította kortársait, hogy már akkorra is sok eltelt belőle, hogy az a négyezer év, mely már eltelt, a sokkal nagyobb része volt; az az éjszaka, melynek mostani hajnalodásakor a hű és okos szolgák várják Uruk megjelenését, mint fényes Hajnalcsillagot, mielőtt teljes dicsőségében mint az igazságosság Napja felemelkedne, hogy helyreállítsa a világosságot és az életet az elsötétedett és haláltól sújtott földön.

Ádám hite, mely a feleségének adott névből derül ki.

Az új érzésektől megrémülve a bűnbe esett emberpár valószínűleg egy időre teljesen elnémult a mély és letaglózó bánat tompultságában. De végül a hit fénye kezdett felragyogni Ádám meglágyuló vonásain; belekapaszkodott az Úr szavaiban rejlő ígéletbe; megérezte Isten ítéletébe vegyülő irgalmát, megpillantott egy aprócska fénysugarat túl a sötétségen, és érezte, hogy van még számára remény.

Így tehát, újra felvéve a névadás feladatát, melyet Istentől kapott, a feleségét Évának nevezte el, ami azt jelenti, Élet; mert akadémikuskodás és kétségek nélkül őszintén szaván fogta Istent, és hitte, hogy az asszony megígért magja meg fogja szabadítani úgy őt, mint leszármazottjait a haláltól, melynek alá lettek vetve, és örökké élhetnek. Ha tehát bármilyen elidegenedés érzése merült volna föl a férj és felesége közt, az most el lett távolítva; és a Béketeremtő csodálatos útjai által újra egyesült a szívük, és jobban fel voltak készülve arra, hogy szembenézzenek az előttük álló nehézségekkel.

A bőrruhák: Krisztus igazságosságának előképei, melyet Ő betakarásul a bűnösöknek kínál.

Ádám megvallotta bizalmát Isten ígéletében, habár csak halvány fogalmai voltak arról, hogy az mit jelent; és rögtön azt látjuk, hogy az Úr visszatér a szomorkodókhoz, és hitüket további irgalommal és újabb ismerettel jutalmazza. Elvette fügefalevelekből készített betakarásukat, és bőrruhákba öltöztette őket. Nagyon jelentőségteljes ez a cselekedet, mert azt tanúsítja, hogy szégyenük nem volt alaptalan, szükség van betakarásra, de még a legjobb is, amit a bűnösök tenni tudnak magukért, teljesen hasztalan. Nem ismerték még a romlást és rothadást, és nem tudták, hogy a

fügefalevelek gyorsan megfonnyadnak és lehullanak, találó jeleként minden olyan eszköznek, melyet az ember valaha is kitalált szégyenének eltakarására, hogy Alkotója jelenlétére alkalmassá tegye magát. És ezen túlmenően meg kell tanulniuk, hogy életet egyedül élet által lehet megváltani; hogy ha a bűnös nem hal meg, akkor egy Helyettesítőre van szükség; hogy a Magasságos Isten nem csak szeretet, hanem szentség és igazságosság is, és semmilyen módon nem engedheti szabadon a bűnöst.

A jóvátételül való áldozathozatalt csakis Maga Isten rendelhette el. Az ember soha nem tudott volna ilyen kigondolni; soha nem merete volna Isten egyik teremtményének az életét elvenni Isten tiszteletének részeként, hacsak nem parancsolták meg neki. Lehet, hogy ez volt a legalkalmasabb időpont arra, hogy az Úr ezt az eljárást – az eljövendő nagy, önkéntes áldozat előképét – bevezesse. Leölte az ártatlan áldozatokat, és kiontotta az életet jelentő vérüket. Ádám és Éva rémült tekintete most látott először halált. Majd az Úr megmutatta nekik, hogyan helyezték a tetemeket az oltárra, hogy égő áldozatul bemutathassák az Úrnak. Végül pedig vette a megölt állatok bőrét, és elkészítette belőle a ruhákat, melyekbe felöltöztette a remegő emberpárt.

Így tehát az evangélium kezdettől fogva ki lett hirdetve; Isten Báránya, ki a világ megalapozása óta megöletett, megjelent, amint a bűn szükségessé tette az Ő halálát; megmutatta, hogy igazságosságának palástja – melyet minden bűnös felölthet, akiért Ő meghalt – az egyetlen öltözet, mely képes betakarni a bukott ember szégyenét. És Ádám, ha összehasonlította az asszony Magváról szóló ígéretet és sarkának mardosását a megölt áldozattal és az áldozatok bőréből készített ruhákkal, Ádám azonnal rájöhetett, mi a megmentés hatalmas tervének lényege.

Ádámot és Évát kiűzik a gyönyörűség kertjéből.

Elővigyázatosságra volt azonban szükség. Az ember megszerezte a jó és a rossz tudásának ismeretét anélkül az erő nélkül, mely szükséges ahhoz, hogy ellen tudjon állni a rossznak. Ezért nem maradhat többé a csodálatos kertben, nehogy kinyújtsa kezét, hogy vegyen az élet fájáról, és örökre ebben a bűnös állapotban maradjon. Bukott állapotban halhatatlannak lenni – minden szerencsétlenség közül ez lenne a legnagyobb; ha örökre megmaradna a bűnben, az nem jelentene kevesebbet, mint a második halált. És csakis az első halálon való átmenetel által lehetséges az embert újra a makulátlanul tiszta ártatlanságra helyreállítani.

Így ezért az áldott Háromság újabb komoly tanácskozása után a szomorú, de többé nem reménység nélküli pár ki lett utasítva a gyönyörűség kertjéből; kiűzettek a rideg világba, hogy másik otthont találjanak maguknak. Nehéz szívvel lépkedtek a fölējük magasodó, pirosló gyümölcsöktől ragyogó vagy éppen dús virágokkal hintett fák közt, a zöldellő gyepen és virágtengeren át, míg végül áthaladtak a hatalmas kapun, mely azonnal bezárult mögöttük.

Odakintre kerültek, otthonukból száműzve; az addigihoz képest hidegebb levegőben; az őket körülvevő növényzet satnya és torz volt a szemükben; élmüket pedig nem várhatták többé közvetlenül Isten bőséget adó kezéből, mert arra lettek kárhóztatva, hogy fáradságos munkával és gondnal dolgozzanak meg érte. És nem is volt semmilyen reménység a szabadításra, míg vissza nem térnek a porba, ahonnan vétettek, míg vissza nem adják szellemüket Annak, Akitől kapták, halandó testüket mozdulatlanul és élettelenül hátrahagyva, mint a megölt áldozatok, melyek tetemére a tekintetük olyan reszkető félelemmel tapadt.

Most pedig az Éden kertje eltűnik a szemünk elől, és tulajdonképpen nem is kerül elő, míg el nem érkezünk a kijelentés utolsó könyveihöz. A Jelenésekben azonban még egyszer teljes, eredeti

szépségében láthatjuk felemelkedni, ahol Ádám fiai a kristályvizű folyó partjain sétálnak, és nincsenek többé elzárva az élet fájától.

Hogy ez az örömteli helyreállítás hogyan fog megvalósulni, erről szól az egész Biblia, mely – ahogyan az imént megfigyelt jelentőségteljes tény jelzi – bemutatja, hogyan és miként bánik Isten az emberrel annak érdekében, hogy az elveszett Paradicsomtól a visszanyert Paradicsomig tartó fájdalmas úton végigvezesse.

A Föld legkorábbi korszakai – és kapcsolatuk a jelenkor spiritizmusával (G.H. Pember, 1884)

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>